

שיאריהת ישראל

דברי תורה וסיפורים מרבנינו

הרה"ק רבי ישראל דוב בער מזוילעדניק וצוק"ל

יד"ל ע"י מוסדות 'שאריהת ישראל' וזוילעדניק בעיר קאראסטין אוקריינא

אור הגאולה

ליקוטים מרבני רבינו בעניני הגאולה השלמה

בענין מה שאמרו רבותינו ז"ל (ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד) שבעת החורבן נולד משיח, הענין אמרו בשם הרב המגיד ממעזריטש ז"ל, על דרך שאמרו רבותינו ז"ל (יבמות סב:) 'היוצא לדרך צריך לפקוד אשתו', כי קודם חורבן הבית שהוא בחינת יציאה וכו', שאינו כביכול בבחינת יחוד קוב"ה ושכינתיה, היה בחינת יחוד עליון ביותר, פירוש שכח היציאה לדרך הוא גם כן על ידי כח יחוד עליון, ועצם כח החורבן הוא עצם כל המשיח בטמיר ונעלם, שעל ידי הכירור כח הסתר, כזה יהיה גילוי אור אין סוף יתברך בגילוי משיח ממש, וזהו שבמוצאי תשעה באב נולד משיח, וד"ל. והרה"ק ר' פנחס מקאריץ ז"ל אמר על זה, שהוא מקרא מלא (תהילים פט לט) 'ואתה זנחת ותמאס, התעברת עם משיחך', וד"ל.

(שער הזמנים עמוד קנה)

אור הפרשה

דברי תורה מרבנינו בתוספת ביאור בסוגריים מדובעות

'להיות לכם לאלוקים' (במדבר טו מא)

הפירוש, צריך האדם להסתכל שגם ה'לכם' – תאוות היתר – יהיה ל'אלוקים', בלתי לה' לבדו, וד"ל.

'חצי נזק צרורות הלכתא גמירי לה' (כ"ק ז:), הפירוש הוא [כמו שאמרו חז"ל (ביצה טו:)], שיש 'חצי לה' וחצי ל'לכם', היינו תאוות היתר מכונים בשם 'לכם', והם גם כן צריכים להיות לה' בלי הנאת עצמו, וזהו הפירוש 'להיות לכם לאלוקים', שגם ה'לכם' צריך להיות ל'אלוקים' בלא הנאת עצמו. וזהו הפירוש 'חצי נזק', כשאדם הזיק את החצי ל'לכם', שהתאוות היתר הם כמותרות מאוד, התיקון לזה – 'צרורות', שיקשר את עצמו להצדיק אמת, ואז 'הלכתא גמירי לה', שהצדיק יורהו הדרך איך להתנהג בזה, וד"ל.

(עמוד עו)

זמני כניסת ויציאת השבת

קאראסטין	אנטוורפן	לונדון	ניו יורק	בני ברק	ירושלים	
8:59	8:52	9:00	8:08	7:24	7:09	כניסת השבת
10:30	10:02	10:30	9:17	8:29	8:27	יציאת השבת
01:05	11:01	10:35	9:38	8:58	9:01	רבינו תם

אור ההלכה

פסקי הלכה קצרים בהלכות שבת

בונה (ב)

מותר לעשות בשבת מחיצות עראי, וכן לסתרון. ברם, מחיצות עראי צריך שיהיו בהן שני תנאים:

א. שלא עשאן אלא לזמן קצר, ואם עשאן לכמה ימים הרי זה אסור מן התורה.

ב. שלא עשה מחיצה המתרת, דהיינו כגון שבנה מחיצה לשמש כדופן לסוכה, או להתיר טלטול בשבת. וההיתר הוא רק כשעושה את המחיצה לצניעות בעלמא. כגון להפסיק בין האנשים לנשים בסעודה וכדו'.

כיסוי המיועד לכסות בורות בבית או ברחוב - אסור להרימו או להחזירו למקומו, משום שנראה כבונה וסותר. ואם יש בכיסוי בית אחיזה שמוכיח שהוא מיועד לשימוש ואינו טפל לקרקע - מותר להרימו ולהחזירו.

בית האחיזה אינו צריך להיות דווקא בצורת ידית בולטת, אלא כל תיקון שנעשה בכיסוי שמקל להגביו. ולכן במכסה הביוב בבית שיש לו שפה בולטת מותר להרימו או להחזירו בשבת.

מכסה הניאגרה מותר להרימו ממקומו אם הוא מונח ברפיון ואינו מהודק בחזקה למקומו, וכדין כיסוי כלים המחוברים לקרקע, אבל אם הוא מהודק ומחובר היטב נראה שאסור לפתחו בשבת.

פסקי ההלכות אינם אלא לעורר את לב המעיין

אור העבודה

פנינים מרכיניו בעניני דרכי עבודת ה'

'עבר עבירה ושנה הותרה לו, הותרה לו סלקא דעתך, אלא אימא נעשה לו כהיתר' (יומא פו:)

והנה יש טועים ומורים היתר לעצמם מפירוש גמרא זו, ואומרים שכשעבר עבירה רק כשאחר כך שונה, פירוש שלומד וזהו 'ושנה', הגם שהוא בלי קדימת המחשבה וההכנעה, מכל מקום הותרה לו. וזהו שהגמרא מוכיחה אותם נגד פניהם, ואמרה 'הותרה לו סלקא דעתך', פירוש אם הוא ברוב גדלותו מהלימוד אז מדמה שהותרה לו לגמרי, 'אלא אימא', פירוש כשאינו כל כך בגדלות לפעמים, אז סובר שנעשה לו כהיתר לכל הפחות.

אבל באמת הפירוש מהגמרא 'עבר עבירה', שכבר עבר העבירה ועשה תשובה גמורה עליה בלב נשבר וחרטה והכנעה עמיתי במר נפשו על עוצם ריחוקו מאור פני מלך, ואחר גדול המרירות יושב ללמוד ברוב הכנעה, אז 'הותרה לו', וזהו 'הותרה לו סלקא דעתך', היינו אם לימודו הוא בדעת גדול ושלם, אז 'הותרה לו' ממש, 'אלא אימא' פירוש שאינו לומד בדעת גדול כל כך מ"מ נעשה לו כהיתר.

(שער התקשרות עמוד פב)

יומא דהילולא

יום שבת קודש כ"א סיון - הרה"ק ר' שלמה ממונקאטש בהרה"ק ר' אלעזר מלאנצהוט זצ"ל

יום א' כ"ב סיון - הרה"ק ר' ברוך אשר מטשערנוביל בהרה"ק ר' אהרן זצ"ל

הרה"ק ר' חיים דב מוואסלוי בהרה"ק ר' שלום זצ"ל

הרה"ק ר' איתמר מנדבורנא בהרה"ק ר' מאיר מקרעטשניף זצ"ל

הרה"ק ר' ישראל מרדכי בהרה"ק ר' יוחנן מרחמסטריווקא זצ"ל

יום ג' כ"ד סיון - הרה"ק ר' יעקב יצחק מבלענדוב בהרה"ק ר' חיים מאיר יחיאל זצ"ל

יום ד' כ"ה סיון - הרה"ק ר' דוב בעריש מביאלא בהרה"ק ר' אברהם מטשעבנוב זצ"ל

יום ה' כ"ו סיון - הרה"ק ר' אברהם יהושע העשיל ממאגלינצא בהרה"ק ר' חיים מאיר יחיאל זצ"ל

אור הצדיקים

א מעשה פאר מלכה מלכה

הבעל שם טוב, אשר נודעה בכוחה המיוחד, לפעול ישועות על ציון אביה הקדוש, ובקשו ממנה להירתם בכל עוז ותעצומות לישועתם של הללו. נעתרה הצדקנית לבקשתם של התלמידים, והבטיחה לעשות כן.

לאחר שהשתטחה על ציון אביה הקדוש, קראה הצדקנית לבני הזוג, והורתם להם בשם הבעל שם טוב, אשר נגלה אליה, לאמור:

"**הילד**, נחטף בזמנו ברחוב העיר, על-ידי אדון נוכרי, אשר חלף בכרכרתו והבחין בו בטיילו בדד. הילד נשא חן בעיניו, והוא החליט לאמצו לו לבן. במרוצת השנים האחרונות, הרעיף האדון על הילד פינוק למכביר וגם השקיע רבות בלימודיו. עתה, מתכונן האדון להטביל את הילד לשמד, ולהופכו ליורשו הרשמי.

"**זאת עשו**, אפוא, והצילו את ילדכם, בעזרת השם: פנו אל הצדיק הקדוש, רבי דוד פורקיס, המתגורר כאן, במתא קדישא מז'יבוז', וחלו את פניו, בשם מורו ורבו, אבי הקדוש, כי יאות לצאת למענכם לדרך, ולמען הצלת נפש קדושה מישראל, שכן מדובר בדרך ארוכה ומייגע, מאות פרסאות אורכה. והיה, כאשר יגיע ביום פלוני אל עיר פלונית, יסע עד לטירתו של אדון אלמוני, אדוני העיר, ויעצור עם עגלתו ברחוב הסמוך, מתחת לחלון הטירה הפונה לצד מערב. בל יתיר את הסוסים מן העגלה, אפילו לא בכדי אכילת מספוא, רק ימתין על העגלה הרתומה לסוסים, כשהוא מוכן ומזומן לחזור מיד על עקבותיו. עד אשר יהי ה' אלקיו עמו, וכבר יבין מעצמו את אשר עליו לעשות!" - - -

נעתר רבי דוד פורקיס לתחנוני ההורים, ויט שכמו למשימה הטמירה והנעלמת. ההורים נשאו להמתין במז'יבוז' לשובו, והוא יצא בגפו, עם עגלוננו, לדרך הארוכה והבלתי מוכרת.

לאחר מספר שבועות של טלטולי דרך קשים, הגיע רבי דוד אל העיר הנקובה בשם, ואכן מצא בה את טירתו של האדון, כפי שתוארה בפניו. גם את החלון הפונה לצד מערב איתר, ושם נתיישב להמתין ולראות כיצד יפול דבר.

בינתיים, הבחין רבי דוד תכונה רבתי במבואות הטירה. החצר הפנימית, המתה ככוורת, וכרכרות עמוסות, אשר הגיעו ובאו ללא הרף, עצרו והורידו את נוסעיהם, אורחים כבודים מבני האצולה הפולנית, בשערי הטירה. לא ארכה השעה, ומעל כרכרה הדורה ומפוארת, אשר עצרה לא הרחק מעגלתו של רבי דוד, ירד בישוף רם מעלה - כפי הנראה הארכיבישוף של המדינה - והחל פוסע מעדנות אל עבר הטירה פנימה.

חיש-קל, חרדו לקראתו עשרות רבות של נכבדים, אשר יצאו להקביל את פניו בהדרת כבוד, ובראשם האדון הכי נכבד - כפי הנראה, בעל הבית ואדון הטירה.

"**הכל** מוכן ומזומן לטקס ההטבלה! - שמע רבי דוד את האדון, מכריז באוזני הארכיבישוף -

<< המשך בעמוד ד'

בעלי האכסניה היהודיים, כי ישגיחו על הילד עדי שובם, ואכן כך עשו.

טבע הדברים, שביום של יריד, הומות האכסניות המקומיות שבעתיים משאר ימות השנה. הואיל וכך, טרודים היו האכסנאים בהגשת השירות להמון האורחים, ולא הבחינו עת חמק הילד מן הבית פנימה, יצא לו לטייל בחצר הרחבה להנאתו, ומן החצר לא רחוקה היתה הדרך אל הרחוב. כאשר שבו ההורים מן היריד, נתברר להם, להוותם ולחרדתם, כי הילד איננו - - -

זעקותיהם ויילותיהם של ההורים האומללים החרידו את כל הסביבה, וכל אשר לב אנוש בקרבו נזעק והצטרף אל החיפושים. במשך ימים אחדים היתה העיר הגדולה כמרוקחה, בעקבות החיפושים הנרחבים אחרי הילד האובד, אך לשווא. הילד, כמו ירד במצולות, ועקבותיו לא נודעו.

אולם, ההורים לא אמרו נושא, ובמשך שנים אחדות לא חדלו מחיפושם ומבירוריהם, בתקווה לגלות את עקבות ילדם האובד. באחת השנים, סמוך לחג השבועות, קמו ההורים האומללים ונסעו מז'יבוז'ה, כדי להשתטח על ציונו של הבעל שם טוב הקדוש ביום הילולתו. הם פגשו במקום קיבוץ אדיר של יהודים, מכל רחבי המדינות סביב, אשר באו אף הם לחסות בצל קדושתה של עיר מושבו של הצדיק, ביום ההילולא הגדול והקדוש. במיוחד, בלטה נוכחותם בעיר של רבים מתלמידי הבעל שם טוב, גאונים, צדיקים וקדושים, ובראשם גדולי החבריא קדישא.

בעיצומו של חג השבועות, כאשר הסבו התלמידים הקדושים לסעודת ההילולא בבית-מדרשו של הבעל שם טוב, הופיעו בני הזוג הנכאבים היכל פנימה, ואם הילד פתחה לתנות את אסונם המר בקול נהי ויללה.

"**צדיקים** וקדושים, חמסי עליכם!" - פתחה וזעקה מנהמת לבם - "בוודאי זכור לכם, או לחלק מכם, אותו היום בו הופענו לפני הרבי הקדוש, הבעל שם טוב זכותו תגן עלינו, והתחננו להיפקד בילדים. הבעל שם טוב הקדוש נמנע מלברכנו, ואתם, אשר נוכחתם אז במקום, הצטרפתם לתחנונינו והרבייתם להפציר בו כי יאות לברכנו. לבסוף נעתר הבעל שם טוב להפצרות, ובירך אותנו בבן זכר. מכיוון שנעשייתם בזמנו שותפים לישועתנו הגדולה, מוטל עליכם עתה החוב, של 'המתחיל במצווה, אומרים לו: גמור!' ובכן, דעו לכם, תלמידים קדושים, כי כך-וכך ארע לנו, וכך וכך ארע בגורלו של הילד. היחלצו, אפוא, חושים, תלמידים קדושים, ועוררו את רבכם הקדוש לעמוד שוב לישענו, למען לא תהיה תפילתו הראשונה לריק ולבטלה!" - - -

נגעו הדברים ללבם של התלמידים הקדושים, והבטיחו לבני הזוג להשתדל למענם ככל אשר יוכלו. מיד לאחר הסעודה, פנו התלמידים אל הצדקנית הנשגבת, הרבנית מרת אדל, בתו של

פעם, בשעה שישב בסוד קדושים רבה, במחיצת סגל תלמידיו, בני החבריא קדישא, הופיע לפני הבעל שם טוב הק' זוג חשוך בנים, אשר פתחו ושפכו את מרי שיחם על אודות ערירותם והתחננו על נפשם, כי יברך אותם בזרעא חייא וקיימא. כאשר הבחינו, כי הבעל שם טוב משתתף בעומק צערם אך נמנע מלברכם באופן מפורש, נתנו שניהם את קולם בבכי קורע לבבות, אשר מסוגל היה להמיס אפילו אבן.

נגע הדבר ללבם של התלמידים הקדושים, ופתחו אף הם להתחנן לפני רבם הקדוש, כי ירעיש עולמות ויבקיע רקיעים למענם של בני הזוג האומללים. משרבו ההפצרות והתחנונים ועלו למעלה ראש, נענה הבעל שם טוב ואמר:

"**ניחא!** אברככם בבן זכר! ואולם, תדעו לכם, כי בכך נוטלים אתם על עצמכם אחריות גדולה וכבדה, ואשר על כן שומה עלי להתנות עמכם תנאי הקודם למעשה: תדעו, כי במשך שש שנים תמימות מיום הולדת הילד, חייב יהיה להימצא תחת עינא פקחא ושמירה מעולה, לאורך עשרים וארבע שעות ביממה, ובאם לא, תרחף על ראשו סכנה עצומה.

"**אין** זו משימה קלה כלל ועיקר" - הטעים הבעל שם טוב - ולכן עצתי לכם, כי תשקלו את הדבר היטב היטב בדעתכם, בטרם תביעו את הסכמתכם לכך!"

לאחר שנמלכו בני הזוג בעצמם ושקלו את הדבר בדעתם, חזרו ובאו לפני הבעל שם טוב ותלמידיו, והצהירו, כי נכונים הם לקבל עליהם את התנאי הכבד והקשה, ובלבד שיזכו לחבוק בן. נתן להם הבעל שם טוב את ברכתו, והם נסעו מן המקום שמחים וטובי לב.

הברכה, אכן, נתקיימה, לבני הזוג נולד בן, והם הקפידו לקיים את התנאי אשר הותנה עמם, במלואו.

היה הדבר לאחר הסתלקותו של הבעל שם טוב, עוד בטרם מלאו לילד שש שנים, ובני הזוג, אשר ניהלו חנות בעירם, הוצרכו לנסוע אל היריד אשר התקיים בעיר הגדולה, כדי לרכוש כמות גדולה של סחורה לחנותם. מכיוון שחששו להפקיד את הילד להשגחת זולתם, החליטו ליטול אותם עמם לדרך, מתוך תקווה, כי בכך יטיב ההשגחה עליו ודעתם לא תוסח ממנו.

בהגיעם למחוז חפצם, השתכנו באכסניה יהודית נאותה, והתכוננו לצאת הירידה, כדי לערוך את הקניה אשר למענה באו. אך כאן עלה בלבם הספק, אם כשר הדבר, ליטול ילד כה פעוט אל השוק ההומה. שהרי גם ללא אזהרתו של הבעל שם טוב, אין מקומם של תינוקות בתוך רגשת היריד הסואן, קל וחומר בנידון דגן, כאשר נדרשת שמירה מעולה ויתירה. לאחר היסוסים רבים החליטו, לבקש את עזרתם של

אור הישועות

סיפורי ישועות ומופתים מרכינינו

✽ 'דער וואס וועט נאר אנכאפן מיין קלאמקע וועט געהאלפן ווערן' ✽

[מי שרק יגע בידית דלתי יושען]

סלד האיש מתנועותיו של הצדיק, בחשבו לעצמו שאצל רבו מליובאוויטש אין רואים דברים כאלו, אך לא דיבר מאומה.

לפתע פתח הצדיק באמירת תורה, וכה אמר: "השמר לך פן - השמר לך מן ה"פענע" (העט) שלא תעשה עמו מה שאסור לעשות". ברגע הראשון נחרד האיש: "מה? הרבי יודע מה שעשיתי?"

אך עד מהרה אמר בלבו שאין הרבי מתכוון אליו, שהרי הוא כתב רק את האמת, כי הלא היה לו איגרת כזו אלא שנאבדה. בוודאי הוא מתכוון לאיש אחר הנמצא פה, רמאי אמתי.

ואז המשיך הרבי ואמר: "כל המהרהר אחר רבו - כל הסבור שרבו מתכוון לאחר, כאילו מהרהר אחר השכינה". שוב אמר בלבו שאין הרבי מתכוון אליו, שהרי חסיד ליובאוויטש הוא ואין הצדיק נחשב לרבו. הוסיף הרבי ואמר: "כל המהרהר אחר רבו - כל המהרהר שאיש אחר הוא רבו, כאילו מהרהר אחר השכינה". סוף דבר הבין שהרבי מתכוון אליו ונתמלא חרטה.

הרידב"ז סיפר את המעשה והוסיף: אינני חסיד ואינני מאמין בסיפורי מופתים, אך מה אעשה וסיפור זה שמעתי מידידי בעל המעשה והוא אדם נאמן אצלי.

סיפר רבה של צפת, הגאון רבי יעקב דוד וילובסקי זצ"ל (הרידב"ז), שהיה לו ידיד נאמן חסיד ליובאוויטש שנהג לחכור את בית המרזח מן הפריץ ולפרנס על ידו את משפחתו. ויהי היום ויהודי אחר, חסיד וילעדניק, חקר את בית המרזח מן הפריץ במחיר גבוה יותר וקיפח לו את פרנסתו.

יעצו לו מרעיו לראשון שייסע אל הרבי מוולעדניק ויספר לו מה שנעשה על-ידי אחד מן המסתופפים בצלו ויבקש ממנו לחבט בו בשבט מוסר. שאל האיש: ומי יאמין לדברי? אמרו לו: אנו כולם נחתום לך על הגיליון שצדקו דבריך.

בהיות האיש עני ואביון, יצא לדרך עם מקלו ותרמילו ונע ונד מכפר לכפר ומעיירה לעיירה. באחד מן הכפרים גולו ממנו ה"ארחי-פרחי" את תרמילו ובהגיעו לוילעדניק לאחר טלטולים רבים כבר היה בעירום ובחוסר כל.

ומה גדל כאבו של האיש כאשר נזכר שהאיגרת שבה העידו מרעיו על אמיתות דבריו, נגזלה ממנו יחד עם תרמילו, וכעת מי יאמין לדבריו. בצר לו כתב איגרת חדשה ככל שהיה כתוב בראשונה וזייף את חתימות העדים.

השבת נכנסה והאיש בא לאכול אצל הצדיק. מה מאוד

<< המשך מעמוד ג'

עד להשחית, ובזעמו כי עז, הסתער אל עבר הילד המאומץ, תפס בדש בגדו והשליכו בחמת-רצח מבעד לחלון החוצה - - -

לאחר שובו של רבי דוד מז'בוז'ה, והנער המוצל מציפורני השמד עמו במחיצתו, נענתה הצדקת מרת אדל ואמרה להורים הנרעשים:

"**דעו** לכם כי בחוסר שמירתכם המספקת על בנכם, כפי שהוזהרתם מראש, הטרחתם את אבי הקדוש ממקומו מאוד נעלה בגן עדן העליון, ואילצתם אותו לרדת ארצה בדמותו של אותו בישוף, כדי להציל את נפש הילד היהודי ממלתעות הסטרא אחרא!" לא היה זה הבישוף כלל ועיקר, כי אם אבי הקדוש, בכבודו ובעצמו, אשר ירד להציל את בנכם! - - -

לימים נודע, כי ביום המחרת לאחר אותו מאורע, הגיע הבישוף האמיתי אל הטיירה, כדי לערוך את המרת דתו של הילד, וסיפר לאדון, כי על העיכובים שונים ומשונים עמדו לשטן בדרכו, ובגינם איחר עד כה. האדון הנדהם, ניסה להזכיר לבישוף, כי אך אתמול היה בטיירה, וכך כך נסתיימה הפרשה. אלא שהבישוף הכחיש את הדברים מכל וכל, ובעיני שניהם נותרה לה החידה סתומה וחתומה - - -

לא התנגד כלל ועיקר, ופתח לשוחח עם רבי דוד בלשון יהודית קולחת. לרבי דוד לא נותר עוד ספק, כי הנער, אשר נראה כנסיך פולני מבטן ומלידה, אינו אלא יהודי, והבין, אפוא, כי ה' הצליח דרכו להציל את הנפש היהודייה מידי ה'קליפה'.

להלן, סיפר הילד לרבי דוד, כי הארכיבישוף, אשר הוזמן במיוחד מעיר רחוקה, כדי לערוך לו את טקס ה'הטבלה', החל לפתע לדבר על על לבו ולהסביר לו, כי לא טוב לו להמיר את דתו. ואל אביו-מאמצו האדון, פנה הבישוף ואמר:

"**הכי** אינך יודע, כי העם היהודי, עם קשה עורף הוא?! לשם מה מכלה אתה את ממונך ומרעיף על הילד הלזה את כל טובך, ואף מייעד אותו לרשת את כל הונך - והרי לעולם לא יהיה נוצרי אדוק, כי אם למראית העין גרידא! כזו היא, הרי, התכלית המופקת מכל המומרים היהודים!" - - -

משלא השתכנע עדיין האדון בצדקת דבריו של הבישוף, פנה הבישוף אל הנער ואמר: "הבה נשאל את פיו של הנער בעצמו: התחפוף להמיר את דתך?" "לא!" - השיב הנער - "מעדיף אני להישאר יהודי!" כאן, ניצתה חמתו של האדון

וכל בשרו נעשה חידודין חידודין. עתה הבין, כי בשעה זו ממש, עומד להתקיים בטירה פנימה, טקס הטבלתו לשמד של הילד היהודי החטוף, וכי עתה, אמור, בעזרת השם, להתרחש איזושהו נס פלאי של הצלה - - -

שקט ודממה השתררו בכל רחבי הטיירה. הרגעים חלפו, ודמו בעיניו של רבי דוד נצת. לאחר זמן מה, החלו צעקות להישמע מתוך הטיירה. רבי דוד שמע את הצעקות בבירור, שכן הם בקעו מאותו חלון של הטיירה הפונה לצד מערב, אשר תחתיו ישב הוא על עגלתו.

"**לשם** מה גידלתי אותך?!" - נשמע הקול בזעף הולך וגובר - "לשם מה השקעתי בך כל כך הרבה?!... לך, לך-לך אל אחיך היהודים!"

באותו הרגע, נהדף החוצה הווילון העבה אשר כיסה על חלון הטיירה, ומתוכו התעופף החוצה גופו של נער, אשר נחת בקול חבטה עמומה על גבי עגלתו של רבי דוד.

רבי דוד, התעשת עד מהרה מן המחזה המדהים, והורה לעגלוננו לפתוח מיד בנסיעה. הנער, אשר התאושש בינתיים מן החבטה,

מי שיש באמתחתו דברי תורה, סיפורים או עובדות מרכינינו הק', נשמח אם ישלחם אלינו 0527173945@gmail.com